

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENİ
ONLINE
SİNEMA
DERGİSİ

ARKA PENCERE

MARVEL STUDIOS

THOR

ŞİMDİ DVD, VCD
VE BLU-RAY'DE

MARVEL

THOR, the Marvel © 2011 MAR. Film Finance LLC
THOR, the Characters TM & © 2011 Marvel Entertainment LLC & Subs. All Rights Reserved.
Paramount Logo TM & © 2011 Paramount Pictures. All Rights Reserved.

tiğlon

ARKA PENCERE'DEN SİNEMAYA BAKMAK

MICHAELANGELO ANTONIONI'NİN SİNEMASI, NEREDEYSE BAŞTAN SONA GERÇEĞİ YANILSAMADAN NEYİN ayırdığını, daha doğru bir deyişle gerçeğin nerede bitip yanılamanın nerede başladığını sorgulamak üzerinedir.

Bu konuda filmografisinin şahikası 1966'da çektiği "Cinayeti Gördüm"dür (Blowup). Nice tartışmalara, tonla yoruma konu olmuş film, Londra'da bir parkta bir cinayeti fotoğrafladığını sanan bir moda fotoğrafçısının yaşadıklarını anlatır. Parkta çektiği fotoğrafta yerde yatan belli belirsiz bir ceset vardır ama kahramanımız Thomas (David Hemmings) agrandizörde kareyi ne kadar büyütürse büyütse, bir türlü tanıklığının adını net olarak koyamaz. Filmin son karesine kadar da gördüğünün gerçekten bir cinayet olup olmadığından ne David ne de biz emin olabiliriz.

İzleyenler filmin felsefe kitaplarına konu olabilecek finalini hatırlayacaklardır. Hayali bir top ve raketlerle tenis oynuyormuş gibi yapan pandomimci gençleri... David, tanık olduğu yanılamanın ardındaki gerçeği aramayı bırakır, bizzat yanılamanın bir parçası olur. Arkasına düşen hayali tenis topunu tutup pandomimcilere geri atar.

Filmleri yorumlamak da biraz böyledir: Bir yanılamanın ardındaki gerçekliği arar durursunuz. Onu bazen bulur, bazen bulamazsınız. Ama aramaktan asla vazgeçmezsiniz.

Bu, klavyenizle tuşladığınız Arka Pencere'nin 100. sayısı... 100 sayı önce bir grup film eleştirmeni Alfred Hitchcock'a saygı duruşunda bulunmak üzere bu dergiyi kurduk. Niyetimiz, her hafta, tıpkı Antonioni gibi, bir yanılama olan sinema sanatının muhteiyatındaki gerçeği arayıp bulmak ve bunu sizlerle paylaşmaktır. Bugün dönüp baktığımızda bir de ne görelim, 100. sayıya gelmişiz bile!

Neredeyse iki yıldır hem haftalık vizyon filmlerini yorumlayarak sizi yönlendirmeye hem de diğer köşelerimiz aracılığıyla da sinema üzerine düşündüklerimizi sizinle paylaşmaya çalışıyoruz. Zira filmlerin yorumlarla zenginleştiğinin farkındayız.

Bu vesileyle Arka Pencere'ye destek vermiş ve vermekte olan tüm dostlarımıza buradan şükranlarımızı sunalım. Pek çok sinema yazarı dostumuzla birlikte Arka Pencere'de size filmlerden yapılmış 'pasta dilimleri' sunmaya devam edeceğiz.

Kısacası, Antonioni'nin "Cinayeti Gördüm"ündeki pandomimciler sinemacıları temsil ediyorsa, onların oyununa ortak olup topu geri fırlatan Thomas da bizleriz bir bakıma.

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ERMAN ATA UNCÜ, ŞENAY AYDEMİR

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Bir Zamanlar Anadolu'da; Killer Elite;
Korku Gecesi (Fright Night); Arkadaştan Öte (Friends With Benefits);
Mucizeyi Kadınlar Yaratır (I Don't Know How She Does It).

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

18 TRENDEKİ YABANCI

Altın Portakal'ın "Geç Gelen Ödüller"i vesilesiyle yeniden gündeme
gelen Yavuz Özkan filmi "Demiryol"a geçmişe dönük bir bakış.

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Klasikleri dilimize doladığımız köşemizin isim babasına da sıra geldi
sonunda, 100. sayıda da olsa: Aşktan Da Üstün (Notorious).

22 ÖLÜM KARARI

'Yeniden çevrim' geleneğinde sınır tanımayan yapımcılar, bu işi
bilmediklerini her fırsatta belgeliyorlar!

26 AİLE OYUNU

Kıyamet Gecesi (Vanishing On 7th Street); Karayip Korsanları:
Gizemli Denizlerde (Pirates Of The Caribbean: On Stranger Tides);
Bir Ayrılık (Jodaeiye Nader Az Simin).

32 SAPIK

Derya Alabora'dan bir film seçkisi; Suç ve Ceza Film Festivali'nde
Rade Serbedzija; Senaryo Buluşmaları 2011; Altın Portakal'da
Oyunculuk Atölyesi; Azerbaycan Sineması Altın Portakal'da.

BİR ZAMANLAR ANADOLU'DA

YÖNETMEN Nuri Bilge Ceylan

OYUNCULAR Muhammet Uzuner,

Yılmaz Erdoğan, Taner Bırsel,

Fırat Tanış, Ahmet Mümtaz Taylan,

Ercan Kesal

YAPIM 2011 Türkiye-Bosna Hersek

SÜRE 157 dk.

DAĞITIM Tiglon (NBC Film,

Zeyno Film, Fida Film)

NURİ BİLGE CEYLAN'IN TÜRKİYE SİNEMASI İÇİN BİR 'ŞANS' OLDUĞUNA kuşku yok; "Koza"yla başlayan Cannes Film Festivali serüveninde adım adım Altın Palme'ye doğru yol aldığına da. Anlı şanlı yönetmenimiz, özellikle "Üç Maymun"la başlayan 'yeni dönem' anlayışında farklı bir noktaya gidiyor, kendini sürekli geliştirerek tabii. Ceylan'ın Cannes'dan bir kez daha eli boş dönmemesini sağlayan son filmi "Bir Zamanlar Anadolu'da", sinemacının hikaye anlatımında kat ettiği yolu da belgeliyor. Belki "Üç Maymun" kadar dört başı mamur bir çalışma değil karşımızdaki, ama Nuri Bilge Ceylan isminin gidebileceği yerin limitlerinin olmadığını net biçimde gösteriyor bu film.

"Bir Zamanlar Anadolu'da", adına esin kaynağı olan Sergio Leone başyapıtı "Batıda Kan Var/Bir Zamanlar Batıda"ya (Once Upon A Time In The West) yalnızca adıyla öykünmüyor. Filmin western izleğini takip ettiği, hatta 'spagetti' işaretleri taşıdığını da iddia etmek mümkün, özellikle karakterler bazında. Western karakterlerinin 'kahraman' özelliklerinden ziyade, spaghetti western'lerin 'anti kahraman' tavırlarının öne çıktığı, 'açık alan'da 'suç'un izini süren hikaye, Ceylan'ın 'acelecilikten uzak' anlatımından beslenerek insanın özünü de kazıyıp daha derinlere inmeye çalışıyor. Derinlere indiğinde karşımıza çıkanın, örneğin bir "Stalker" başkalığı ya da 'boyutsuzluğu' olmadığıysa bir gerçek. Yönetmen, 'kısa' hikayesini 'gerektiği biçimde' uzatırken, gerçekliği vurgulama amaçlı diyalogları 'komik' unsura dönüştürerek bir tür 'yabancılaşma'yı tetikliyor, ki bu da filmi 'kolayca' takip edilir kılarken, geniş 'sarkma' bantlarının da ortaya çıkmasını sağlıyor. Özellikle 'köy' bölümünde bu sarkmanın zirve yaptığını, 'masalsi çözüm'ünse amacına ulaşmadığını söylemek mümkün.

Nuri Bilge Ceylan'ın 'formül sinemacısı' olduğu yönündeki yaygın görüşüye ters köşeye yatıran bir film "Bir Zamanlar Anadolu'da". Tematığını çeşitlendiren, buna paralel olarak anlatımını da zenginleştirip renklendiren

yönetmen, bu filmde western izleği üzerinden yürürken, bir yandan da Güney Kore sinemasının 'ülke bürokrasisi'ne yönelik eleştirel boyutuna benzer bir çabaya da girişiyor. Özellikle Bong Joon-ho'nun 2003 yapımı enfes çalışması "Cinayet Günlükleri"ndeki (Salinui Chueok) yapının kendini hissettirdiği film, Na Hong-jin'in 2008 yapımı seri katil filmi "Ölümcül Takip"teki (Chugyeogja) bürokrasi eleştirisini hatırlatan bir çizgiye de sahip. Bürokrasinin ağır işleyen, hantal görüntüsünü filmine yedirmeyi başaran Ceylan, 'insan'la ilişkisinde de 'açıklayıcı' bir unsur olarak kullanıyor bunu. Karakterleri 'durma' noktasına kadar çeken bu durum, kanıksanmış yavaşlığın onları 'amaç' eksikliğine (hatta yokluğuna) kadar götürmesine de vesile oluyor. Bu eksiklik, karakterleri 'sınırlı' bir vicdan muhasebesine sokuyor ama varoluşlarının 'hiçlik'le temellenen duvarına çarpıp un ufak olmalarının önüne geçemiyor.

Filmin polisiye entrikasıysa 'hiçbir şey olmayan' bir yapıyı işaret ediyor. Bir suç mahalli tespiti için suçlularla birlikte yollara düşen savcı ve polislerin arayışları, en nihayetinde bir 'sonuç' veriyor ama bu sonuçtan polisiye entrika anlamında bir çıkarsama yapamıyoruz. Oysa yol boyunca karakterlerin iç dünyalarında 'tetikleyici' birçok hareket gözleniyor, onların neye benzedikleri üzerine kimi tespitler öne çıkıyor. Ancak daha önce de söylediğimiz gibi, bu karakterlerin derinlerine inip oradan hikayeye 'tutkal' vazifesi görece bir sonuç çıkaramıyor Ceylan. Savcının doktorla muhabbetinin finale kadar süren bir 'iç gerilim' yarattığını, ikili arasındaki 'söylenemeyenler'in bir tespitiye yol açtığını dile getirebiliriz, ama bu formülün de 'erken uyarı' sistemlerine kurban gitme riski taşıdığı da bir gerçek.

Nuri Bilge Ceylan, "Bir Zamanlar Anadolu'da"yla saygıdeğer sinemasına yeni bir halka ekliyor, buna hiçbir itirazımız yok. İzleyeni fazlasıyla düşündürme eğilimini bir miktar törpüleyip, 'genel'e yaklaşma çabasının öne çıktığı bu 'yeni' NBC sineması, şimdilik 'denge'yi tam

Spagetti western'lerin
'anti kahraman'
tavırlarının öne çıktığı,
'açık alan'da 'suç'un izini
süren hikaye, Ceylan'ın
'acelecilikten uzak'
anlatımıyla insanın özünü
de kazıyıp daha derinlere
inmeye çalışıyor.

Nuri Bilge
Ceylan, "Bir
Zamanlar
Anadolu'da"yla
saygıdeğer sinemasına
yeni bir halka ekliyor,
buna hiçbir
itirazımız yok.

anlamıyla kurmuş değil, bunu da söylememiz gerek. Ercan Kesal'ın senarist kimliğiyle kadroya dahil olduğu "Üç Maymun"dan itibaren özellikle diyaloglarda akıcılığı sağlayan Ceylan, 'düşün' boyutundaysa kendini bir miktar arka plana atmış gibi görünüyor. Ancak bu geçişten zamanla büyük kazançlar elde edeceğineyse kuşumuz yok. Dengeyi tam olarak kurduğu noktadaysa, şimdiden 'auteur'lüğü tescilli yönetmenin bambaşka bir boyuta fırlayacağını söylemekse müneccimlik sayılmamalı.

Belki yönetmenin her filmi için söyleyegeldiğimiz, ama son iki filminde bunun bir adım öteye taşındığına tanık olduğumuz teknik düzeyse "Bir Zamanlar Anadolu'da"nın 'mükemmellik'le imtihanının en belirgin göstergesi. Büyük bölümünü gece çekimlerinin oluşturduğu film, bir an bile karanlığa

hapsolmuyor, kendini görünmezliğe teslim etmiyor. Ceylan'ın bir tane bile yanlış kadraj göstermediği filminin görsel anlamda 'keyif verici madde' kıvamı taşıdığı, izleyeni 'büyüleyen' bir görüntü kalitesine sahip olduğuyse tartışılmaz bir gerçek. Bu noktada, görüntü yönetmeni Gökhan Tiryaki'nin de hakkını teslim etmek lazım.

Oyuncu performanslarına değinemediğimiz bu yazıyı, Ercan Kesal dışında bütün oyuncuların (özellikle de Fırat Tanış'ın) sinemaseverleri heyecanlandıran kompozisyonlar çizdiklerini söyleyerek bitirelim. Oyuncu yönetiminde kat edilen yolu da belgeliyor bu müthiş performanslar. [\[1\]](#)

Bu filme dair en heyecan verici nokta, Nuri Bilge Ceylan'ın kendini bir 'kalıp'a hapsedmeyi reddeden tavrı.

Filmin gereğinden fazla 'konuşkan' olması, tempoyu yükseltmekten ziyade düşürüyor.

Adana Büyükşehir Belediyesi

Adana Metropolitan City Municipality

18[★]

ULUSLARARASI ADANA

ALTIN KOZA

FİLM FESTİVALİ 17 - 25 EYLÜL 2011 ADANA

18TH INTERNATIONAL GOLDEN BOLL FILM FESTIVAL 17 - 25 SEPTEMBER 2011 ADANA TURKEY

TURKISH AIRLINES

T.C.
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

ANA MEDYA SPONSORU

İLETİŞİM SPONSORU

İHLAS HABER AJANSI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KILLER ELITE

AMERİKA'NIN GÜNEY AMERİKA VE ORTADOĞU'DA ÖZELLİKLE 70 VE 80'LERDE yediği herzeleri bugüne dek pek çok Hollywood filminde izledik. Elbette, o dönemde okyanusun öbür tarafındaki yandaşları İngilizler de boş duruyor olamazlardı. ABD-Avustralya ortak yapımı olan "Killer Elite" de İngilizlerin devletinin o dönemde Umman'da karıştırdığı halatların sonuçlarına tanık ediyor bizleri.

Filmin başında Ortadoğu'daki birtakım gizli operasyonların tetikçisi olan kahramanlarımız Danny (Statham) ve Hunter'ı (De Niro) acımasız bir suikast icra ederken görüyoruz. Danny daha fazla kan görmeye dayanamıyor ve kendisini erkenden emekli ediyor. Gelgelelim, Avustralya'da inzivaya çekildiği sırada dostu ve akıl hocası Hunter'ın Umman'da bir şeyhe tutsak düştüğünü öğreniyor. Danny uçağa atlayıp soluğu orada aldığı anda Hunter'ın ancak tek bir şartla serbest bırakılacağını işitiyor. Filmin İngilizlerin gizli operasyonlarıyla bağı da burada ortaya çıkıyor. Şeyh, Danny'den vaktiyle üç oğlunu öldüren İngiliz SAS komandolarının birer birer, üstelik kaza süsü verilerek ve suçlarını itiraf ettikten sonra öldürülmesini istiyor. Hunter'ı kurtarmak için İngiltere'ye giden Danny, şeyhin intikam planını icra ediyor.

Öncelikle şunu söyleyelim ki, yeniden çevrimlerin cirit attığı günümüzde, "Killer Elite"nin, Sam Peckinpah'ın 1975 yapımı "The Killer Elite" ile bir kan bağı yok. 2011 yapımı bu film Ranulph Fiennes'in 1980'lerde gerçekten yaşanmış bu hikayeleri 1990'ların başında sayıp döktüğü "The Feather Men" isimli kitabından uyarlanmış. Kameranın gerisindeki Gary McKendry'nin ise ilk yönetmenlik denemesi.

Hikaye ister kurmaca olsun, ister yaşanmışlıklardan yola çıksın, bu tip filmlerde kumpas ile aksiyonun dengesi çok titiz kurulmalı, senaryoda ortaya çıkabilecek olası gedikler çok iyi yamanmalı. Ne yazık ki, senaryoyu kaleme alan Gary McKendry ve Matt Shering ikisini de beceremiyorlar. Belki de bugüne dek Ortadoğu'nun yakın geçmişinde görmediğimiz

türde zihin açıcı bir öykünün kapılarını aralama fırsatını kaybediyorlar. İlgi çekebilmek için alabildiğine köpürtülen olaylar, bir ton mantık hatasıyla servis ediliyor. Fiennes'in kitabı The Feather Men nasıldır bilinmez ama kağıt üstündeki bu macera hayli çalakalem aktarılıyor beyazperdeye.

Tabii, filmin oyuncu kadrosuna bakınca, "Killer Elite"nin kaçırılmış ne büyük bir balık olduğunu söylemeye gerek bile yok. Jason Statham, Robert De Niro ve Clive Owen arasındaki testosteron yarışı meraklısı için umut vaat ediyor. Bir noktadan sonra filmin Statham ile Owen arasındaki kedi-fare oyununa dönüşmesi özellikle bu iki oyuncu özelinde filmin izlenebilir yönlerinden bir tanesi. Owen filme biraz geç ve güç dahil oluyor ama olduğu andan itibaren de şirin bıyığıyla birlikte filme bir parça sempati katıyor. Bu da ilginç çünkü Owen'ın karakteri Spike aslında filmin kötü adamı. Sıklıkla karşı karşıya geldiği Statham'a oyunculuk namına ayar üstüne ayar veriyor Owen. Bunda Statham'ın yaklaşık son 10 filmidir yeni bir mimiğe başvurmayarak kendi bacağına sıkmasının da payı olsa gerek. Hakikaten kabak tadı vermiş bulunuyor Statham'ın bu kompozisyonları. Üstat De Niro ise sanki filmografisine biraz hareket katmak istemiş gibi. Usta aktör, Hunter rolünü adeta emaneten canlandırıyor. Üç oyuncu ayrı ayrı durumu idare ediyorlar ama birbirleriyle kimyaları inandırıcılıktan ve samimiyetten hayli uzak.

Sonuç olarak, yönetmen Gary McKendry uzun metraj kariyerine pek parlak bir başlangıç yapamıyor. Vasat bir senaryodan şık bir film çıkaramıyor. Ortadoğu'nun dününü anlatan "Killer Elite" bu vasat anlatım yüzünden bugüne dair de tek bir manalı cümle kuramıyor. Böylesi bir oyuncu kadrosunu tam da bu nedenden ötürü bunca aşağı çekmek de ne yalan söylemeli ayrı bir yetenek ister.

Filmin yegane dişi, "Chuck"ın oyuncusu Yvonne Strahovski, filmde izlenmeye değer az sayıdaki unsurdan biri.

Jason Statham ucuz aksiyonlarla dolu yolda devam etsin. Bu yol onu doğruca Dolph Lundgren'in yanına çıkarırsa da şaşırmasın!

YÖNETMEN Gary McKendry

OYUNCULAR Jason Statham, Clive Owen,

Robert De Niro, Dominic Purcell,

Aden Young, Yvonne Strahovski

YAPIM 2011 ABD-Avustralya

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Özen Film (Umut Sanat)

McKendry uzun metraj kariyerine şık bir başlangıç yapamıyor. Ortadoğu'nun dününü anlatan film, bugüne dair tek bir manalı cümle kuramıyor.

KORKU GECESİ

KORKU GECESİ’NİN YENİDEN ÇEVİRİMİNDE İKİ ZORLUK VAR. BİRİNCİSİ, SEYİRCİNİN zihninde yer etmiş bir korku hikayesini, onun ruhuna halel getirmeden tekrar perdeye getirmenin zorluğu. (İlk filmlerin hayranları, eleştirilerinin sertleşmesinden imtina etmezler zira) İkincisi, gençlik filmlerinde 1980’lere has o atmosferi, 2010’lara layığıyla tercüme edebilmek.

Hatta “Korku Gecesi”nde gençlik filmi meselesi daha da ağır basıyor. Çünkü özel efektleri, “Hayalet Avcıları”ndan (Ghostbusters) tanıdık Richard Edlund tarafından gerçekleştirilen ve -Roger Ebert’tan aktaralım- ‘ürkütücü’ sahnelerinde korkutmaktansa B filmi vampir öykülerini yad etmeye odaklı orijinal “Korku Gecesi” bir korku filmi değil, daha çok komiklik için fanteziye başvuran bir gençlik hikayesiydi.

Kapı komşusunun bir vampir olduğunu keşfeden ama bunu kimseye inandıramayan tipik liseli Charley’nin hikayesi anlatılıyor iki “Korku Gecesi”nde de. Yeniden çevrimdeki tek fark, orijinalinden çok daha baskın bir popüler – geek ayrımı. Kahramanımız, Charley (Anton Yelchin) popülerlik yolunda hızla ilerlerken eski ‘geek’ arkadaşlarından Ed’in ısrarlı uyarılarıyla ‘kapı komşusu vampir’ durumunun farkına varıyor. Belki de Toni Collette’in canlandırmasından dolayı anne karakterinin, orijinalindeki standart bantliyoannesine göre daha ‘cool’ bir hale bürünmesinden, Charley’nin, etrafındakileri olan bitene daha kısa bir sürede inandırabilmesinden başka da kaydadeğer bir fark yok iki filmin hikayesi arasında. Hatta ilk filmin en ‘kitsch’ bölümlerinden kulüp sahnesi bile yerli yerinde.

Ancak böylesi, bir yeniden çevrim için daha zor. Hikayeye çok oynamadan, atmosferi layığıyla bugüne aktarabilmek... Ve daha önceki benzer çabalardan da biliyoruz ki, böyle bir amaç, orijinal hikayeye birkaç cep telefonu ve internet esprisi yamamaktan çok daha fazlasını gerektiriyor.

Neyse ki Craig Gillespie imzalı “Korku Gecesi” yeniden çevrimi, bu çabayı gösteriyor. Orijinalini bilmesek, ikinci “Korku Gecesi”nin aslında 25 sene

öncesine ait bir hikaye olduğunu gösterecek, aykırı kaçacak herhangi bir unsur yok filmde. Charley de, kız arkadaşı Amy de, ‘geek’ arkadaşı Ned de, bugünün gençlik hikayeleri düşünüldüğünde gayet yerine oturan tipler.

Dahası, film, “Korku Gecesi” yeniden çevrimi olduğunu bilmeden de gayet eğlenceli. Uzun takip sahnesi bile ‘eğlenceli’ olmaya soyunan diğer çoğu B filmi özentilerinin yapamadığını yapıyor tek başına. Yani cilalı görünümüne, daha inandırıcı efektlerine karşın B filmlerine özgü o eğlenceyi yaratabiliyor.

Ve “Korku Gecesi”nin meziyeti, orijinalini de hâlâ hatırlanır kılan bir özelliği es geçmemesi, kendi kendisiyle dalga geçme üzerine kurulu korku komedilerde elzem olan ince bir ayar ıskalalamamasında. Her iki “Korku Gecesi” de eğlence için korku külliyatına başvururken, işi ona saygısızlık yapmaya götürmüyorlar. Kahkaha ile gerilimin aynı damarda bulunduğu bir dünya kuruyorlar. Ve ikinci “Korku Gecesi”nde bu dünyanın kurulabilmesinde oyuncuların payı büyük. Charley rolündeki Anton Yelchin’in, yıldızlığın eşliğindeki genç oyuncular arasında ayrı bir yeri olduğu zaten aşikar. Filmin yıldızı Colin Farrell ise ‘beslendikten’ sonra elinde uzaktan kumanda televizyon karşısına oturan, kaba saba vampir Jerry rolünde, onu ayırıksı yapan her şeyden yararlanıyor. David Tennant, Charley ve arkadaşlarının yardım aldığı illüzyonist karakterinde Dr. Who’luktan tamamen sıyrılabilir.

Tabii ki 2011’de çekilmiş bir “Korku Gecesi”nin, 1980’lerdeki gibi neon ışıklı bir atmosferde aktarılan vampir hikayelerinin keyfini, CGI öncesi efektlerin kendine has cazibesini vermesi beklenemez. Ama orijinaline saygıda kusur etmeyen, kendi içinde de istediğini elde etmiş bir korku komedinin başarısını teslim etmeden olmaz. [1]

Üç boyutun göze sokulmadan işlevsel kullanıldığını göstermesi, “Korku Gecesi”nin bir başka kaydadeğer özelliği.

106 dakika pek uzun görünse de, bunun gibi hemen toparlanabilecek hikayelerde fazladan her dakika, heves kaçırıyor.

ORİJİNAL ADI Fright Night
YÖNETMEN Craig Gillespie
OYUNCULAR Anton Yelchin, Colin Farrell, David Tennant, Toni Collette, Imogen Poots, Christopher Mintz-Plasse
YAPIM 2011 ABD-Hindistan
SÜRE 106 dk.
DAĞITIM UIP

Orijinaline saygıda kusur etmeyen, kendi içinde de istediğini elde etmiş “Korku Gecesi” gibi bir korku/komedinin başarısını teslim etmeden olmaz.

ARKADAŞTAN ÖTE

ROMANTİK KOMEDİ TÜRÜNÜN GAYET CAZİP AMA AYNI ZAMANDA 'MARJİNAL' sayılabilecek örneklerinden biri var karşımızda. Orijinal adıyla başlarsak; 'friend with benefit' tanımı, birbirine aşkla bağlanmadan, arkadaş kalıp aynı zamanda cinsel ilişki yaşayabilenler için kullanılıyor. Biraz eğip büksek, evlendikten sonra ayrılıp, güya arkadaş kalan ama ara sıra seks yapanlara da deniyor. 'Açık ilişki', yani beraber yaşayıp da gizleme gereği duymadan başkalarıyla yatanlar da belki bu tanıma girebilir. Film, bu türden bir ilişkiyi merkeze alıp, o süreçte iki tarafın da duygularını, hissettiklerini masaya yatırıyor. Bir kadınla bir erkek gerçekten arada 'aşk' olmadan, arkadaş kalıp sadece seks ihtiyacını giderebilir mi? Filmin 'marjinalleştiği' nokta da sanırım bu... Bu türden bir ilişki modeli belki New York'ta, Avrupa'da, hadi diyelim İstanbul'da yaşanabilir fakat dünyanın geri kalanı için bu, değil yaşanması, belki hayal etmesi bile zor bir ilişki biçimi. Benzer bir konu, türün klasiklerinden "Harry Sally'yle Tanışınca"da (When Harry Met Sally...) daha 1989'da gündeme gelmişti. Meg Ryan ile Billy Crystal, bir kadınla bir erkeğin, aralarında seks de olmadan arkadaş kalıp kalamayacaklarını sorgulamışlardı. Sonuçta seks, arkadaşlığa galip geliyordu. Bu filmdeki mesele de, seksin arkadaşlığı bozup bozmayaacağı ve aşkın hangi noktada devreye gireceği... Spoiler gibi olmasın ama sizce bir romantik komedi, "seksle arkadaşlık bir arada gayet iyi yürüyor, aşka da hiç gerek yok" diyerek bitebilir mi?

Diğer yandan film, romantik komedilerin genelde herkes tarafından izlenebilir olma şiarına da ters düşüyor. "Özel Bir Kadın" (Pretty Woman) bile, bir fahişeye bir iş adamının parayla başlayıp aşka dönüşen ilişkisini anlatmasına karşın çocuk herkes tarafından izlenebilir bir haldeyken, "Arkadaştan Öte" 'aile'yi devreden çıkarıyor. Mila Kunis ile Justin Timberlake'in ateşli sevişme sahneleri, imrenilesi vücutlarını çıplak olarak bol bol sergilemeleri filmi daha çok yetişkinlerin ilgi alanına sürüklüyor. Filmin temel sorunu zaten 'seks'. Ve burada da üzerinde durmak gereken

ayrıntılar söz konusu. Artık cinselliği aşmış, seks yaparken bir yandan günlük işlerden bahseden, sohbeti, gülüp eğlenmeyi sürdüren, hatta ciklet çiğneyen bu iki karakteri görünce, akla "Ah Güzel İstanbul" geliyor hemen. Fahişe rolündeki Müjde Ar'ın en azından müşterileriyle ilişkiye girerken ağzındaki cikleti çıkarıp karyolanın demirine yapıştırmasını ve cinsellik onun için rutin de olsa bu eylemi ciddiye aldığını hatırlıyor insan... Öte yandan, izlerken akla gelmesi muhtemel bir fikir de şu; kız olsun, erkek olsun fark etmez, en yakın arkadaşınızla yatabilir misiniz? Bu temel soruların haricinde film, akıcı diyaloglarla ilerleyen, zekice dokunuşlarla kurgusu hızlandırılmış, seyri keyifli bir romantik komedi. Bu yıl "Siyah Kuğu"da (Black Swan) Natalie Portman'ın karanlık tarafını canlandırarak zirve yapan Ukrayna asıllı güzel Mila Kunis, Jamie rolünde artık Hollywood'da emin adımlarla yürümeye başladığını kanıtlıyor. Angelina Jolie'nin "Bilgisayar Korsanları"ndaki (Hackers) halini andıran 'sert' güzelliğiyle Justin Timberlake'den rol alıyor. Timberlake ise, Dylan rolünde daha önce hiçbir filmde olmadığı kadar sıcak ve sevimli. Onca çabadan sonra romantik komedide kendini bulmuş diyebiliriz. Jamie'nin, 70'lerin çiçek çocuklarından olduğunu her sahnede belli eden çılgın annesi, Dylan'ın alzheimer'li babası ve de eşcinsel rolündeki Woody Harrelson da hikayeyi zenginleştiren 'öge'ler. Bu tanımın sebebi ise, hiçbirinin hikayesinin detaylarını öğrenemememiz. Sanki hepsi Jamie ile Dylan'ı desteklemek için var.

Filmin hoş da bir esprisi var. İki 'seks arkadaşı'nın hikayesi finale doğru, izledikleri bir romantik filme dönüşürken, son jeneriğin ardından o filmin çekim hatalarını görüyoruz. Hüzünle izlenen filmin gerçekliğe geçiş yaptığı anda, bize de 'hayat sinemadır' veya 'sinema hayattır' demek düşüyor.

Sinema meraklıları filmin içindeki posterleri ve kimi görüntüleri takip ederek, unutulmaz dört-beş filmin izini sürebilir.

Sulugöz seyirciyi ağlatması muhtemel final pek hızlı geliyor, biraz daha uzun tutulabilirdi.

ORİJİNAL ADI Friends With Benefits
YÖNETMEN Will Gluck
OYUNCULAR Mila Kunis, Justin Timberlake, Patricia Clarkson, Jenna Elfman, Woody Harrelson, Richard Jenkins
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 109 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

Mila Kunis ile Justin Timberlake'in ateşli sahneleri, vücutlarını çıplak olarak bol bol sergilemeleri filmi daha çok yetişkinlerin ilgi alanına sürüklüyor.

MUCİZEYİ KADINLAR YARATIR

ORİJİNAL ADI I Don't Know How

She Does It

YÖNETMEN Douglas McGrath

OYUNCULAR Sarah Jessica Parker,

Pierce Brosnan, Greg Kinnear

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM UIP (TMC)

Senaryolarıyla bilinen Douglas McGrath'ın yönettiği film, bir tür 'çocuk da yaparım kariyer de' hikayesi.

SEX AND THE CITY" ZAMANLARININ 'İKON' HALİNE GELEN OYUNCUSU Sarah Jessica Parker'ın saçlarını tarayacak vakti olmayan, işi ve evi aynı anda çevirmeye çalışan, pasaklı bir kadın haline dönüşümünü perdede görmek heyecan verici bir deneyim olabilir mi? Ya da bir zamanların James Bond'u Pierce Brosnan'ın 'mihrap gitmiş ama minare yerinde' halleri...

Kulağınıza çekici geliyorsa, Allison Pearson'ın Amerika'da çok satan romanından uyarlanan "Mucizeyi Kadınlar Yaratır" da bunları bulabilirsiniz.

Filmle ilgili temel fikrimizi hemen söyleyip kısaca konuya değinelim: Daha çok senaryo yazarlığıyla bilinen Douglas McGrath'ın yönettiği film, bir tür 'çocuk da yaparım kariyer de' hikayesi.

Kate Reddy, iki çocuk annesi, bir finans şirketinde yönetici pozisyonunda çalışıyor. Kocasını ise kendi işini büyütmekle meşgul. Kate'in zaten az olan zamanı, yeni bir projenin başına getirilmesi ve kent kent dolaşmak zorunda kalmasıyla daha da azalıyor. Projede birlikte çalıştığı karizmatik yönetici Jack'e duyduğu yakınlık ise bütün bunların tuzu biberi oluyor.

Film, temel olarak kadın olmanın iş dünyasında yarattığı sıkıntılar, çocuklarla ilgili sorumluluklar, sıkıntıya giren ilişkiler üzerine. Ve aslında oldukça da iyi bir giriş yapıyor. Hem kahramanımızın, hem de arkadaşlarının tanıklıklarından böylesi bir rekabet ortamında kadın (ve tabii anne) olarak kendini var etmenin zorluklarını birer birer seriyor seyircinin önüne. Bununla da kalmıyor, 'anne' olmanın zorluklarını ev içi işleyişi göstererek anlatıyor. Ve bütün bunları yaparken eğlenceli de olabiliyor.

Filmin 'komedi' yanının 'tatmin edici' olduğunu söylesek bile 'romantik' yanının bayatlığı sınıfta kalmasına neden oluyor. Filmin yarısından sonrasının nasıl gelişeceğini, Kate'in önce kaybedip sonra tekrar mutluluğu buluşunu, izlediğimiz yüzlerce benzerinden biliyoruz. Böylesine azı rekabet ortamında çalışanına büyük anlayış gösteren patron olayına hiç girmeyelim. [\[1\]](#)

Rolünün neredeyse tamamını bir spor aletinin üzerinde geçirmesine rağmen Busy Philipps filme ayrı bir renk katıyor.

Hollywood bıkmadığı için biz de bıkmadan tekrarlayalım: Yaratıcı bir fikir bir kez daha kişilere kurban ediliyor.

ARKADAŞTAN ÖTE

BİR ZAMANLAR ANADOLU'DA

KORKU GECESİ

MUCİZEYİ KADINLAR YARATIR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ARKADAŞTAN ÖTE		★★					
BİR ZAMANLAR ANADOLU'DA		★★			☆☆☆☆☆	★★★	
KILLER ELITE							★★
KORKU GECESİ							
MUCİZEYİ KADINLAR YARATIR							
ARABALAR 2		★★				★★	
BABAMIN PENGUENLERİ		★★					
BİR TUTAM CENNET		★★★★					
ÇILGIN ÇOCUKLAR 4						★	
GOETHE'NİN İLK AŞKI						★★	
HAYVAN BAKICISI		★					
İLK YENİLMEZ: KAPTAN AMERİKA	★★	★★★★	★		★★	★★	★★
KOLOMBİYALI: İNTİKAM MELEĞİ		★★				★★	
KOVBOYLAR VE UZAYLILAR	★★	★★			★★	★★	★★★★
KÖTÜ ÖĞRETMEN	★★	★★					
NEDİMELE		★★		★★★★	★★★★	★★	
SAÇ		★★	★★			★★★★	★★
SON DURAK 5	★★	★★★★			★★		
SUIKAST		★★★★	★★			★★★★	★★★★
UZAYLILARIN ŞAFAĞI		★★★★				★★★★	
VAMPIR CEHENNEMİ		★★★★				★★★★	
YEŞİL FENER		★★			★★★★	★★	★★★★
BİR AYRILIK		★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
KARAYİP KORSANLARI: GİZEMLİ DENİZLERDE	★★	★★	★★	★★★★	★★	★★	★★★★
KIYAMET GECESİ		★★			★★	★★	

31 YIL ÖNCEKİ "DEMİRYOL" TARTIŞMASI-1

48. Antalya Altın Portakal Film Festivali kapsamında 31 yıl sonra ödüllendirilen "Demiryol", seyirciyle buluştuğu ilk günlerde hararetli sol-içi tartışmalara konu olmuş, yönetmeni Yavuz Özkan 'emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin ekmeğine yağ sürmekle' suçlanmıştı!

ALTI PORTAKAL'IN YILLAR ÖNCESİNE DÖNMESİYLE 1979 VE 1980'DE VERİLEMEYEN ÖDÜLLER SAHİPLERİNİ BULDU BİLİNDİĞİ gibi Ömer Kavur'un "Yusuf İle Kenan"ı ve Yavuz Özkan'ın "Demiryol"u 1979'un, Zeki Ökten'in "Sürü"sü de 1980'in en iyi filmleri seçildiler, bizzat o yılların jüri üyeleri tarafından. "Demiryol" ayrıca Yavuz Özkan'a en iyi yönetmen, Fikret Hakan'a en iyi erkek oyuncu ve Sevda Aktolga'ya da en iyi yardımcı kadın oyuncu ödülleri getirdi. 1975'te "Yarış" adlı filmiyle yönetmenlik koltuğuna oturan Yavuz Özkan, 1978'de politik söylemiyle dikkat çeken bir işçi sınıfı öyküsü olan "Maden"i, bir yıl ardından gene aynı çizgideki "Demiryol"u yapmış, 12 Eylül'ün ardından uzunca bir süre Fransa'da yaşadıkdan sonra "Bir Sonbahar Hikayesi", "İki Kadın", "Yengeç Sepeti" gibi hayli 'soft' filmlerle sinema serüvenine devam etmişti. Doğrusu, Ertem Göreç'in "Otobüs Yolcuları" ve "Karanlıkta Uyananlar"ının ardından "Pamuk Prenses Ve Yedi Cüceler"i çekmesi gibi bir şeydi bu da.

Kişisel fikrimi en baştan ve kısaca söylemem gerekirse, "Maden" de "Demiryol" da hayli sıkı sol söyleme sahip, dönem Türkiye'sinin ve emekçilerin sorunlarına yakından bakan, ancak biraz fazla slogancı ve kaba filmlerdir. Çekilmiş olmaları o gün için de bugün için de çok iyidir elbette ama Jean-Luc Godard'ın çok önemli tahlilindeki gibi, 'politik yöntemle yapılan filmler' değil, yalnızca 'politik filmler'dir. Marksist estetik ve sosyalist gerçekçilik akımı içinde değerlendirildiklerinde, her türlü devrimci iyi niyete rağmen, diyalektik yöntemden yeterince yararlanamamışlardır. Her neyse, niyetim Yavuz Özkan sinemasının bu ilk dönem ürünlerini politik-estetik açıdan sorgulamak değil; yalnızca 1980'deki Türkiye solunun ve Yavuz Özkan'ın 'ruh halini', politik söylemlerini yansıtabilecek bir tür 'belge' sunmak, "Demiryol" filmi üzerine o günlerde yapılmış ilginç bir tartışmadan

birkaç alıntı yapmak.

Belge dediğim, "Tavir" adlı sol-sosyalist bir kültür dergisinin Şubat-Mart 1980 tarihli 2. sayısı... Yani 12 Eylül'den altı ay öncesindeyiz. Ama 'belge'ye geçmeden önce filmin öyküsünden kısaca bahsetmek iyi olacak...

Devlet Demir Yolları'nda grev kararı alınmış, grev çadırı kurulmuştur. Hasan (Fikret Hakan), grevci işçilerin lideri konumunda, görmüş geçirmiş, sınıf bilinci sağlam bir adamdır. Grevi desteklemeye gelen gençlerden biri olan kardeşi Bülent (Tarık Akan) de sol bir eylemcidir ve keskin eylemler yapılmasını savunan silahlı bir örgütün üyesidir. Bülent, arkadaşlarıyla birlikte market zinciri 'Migro'nun kamyonlarından birini kaçıır, sonra polisle çatışmaya girerek bir eve sığınır. Evdeki iki kız kardeş, Sema ve Sibel, bu 'anarşistler'le baş başa kalırlar. Hasan da kardeşine yardımcı olmaya çalışır...

Yavuz Özkan, Migros'u 'Migro' yaparak, o dönemde malzeme taşıyan kamyonların kaçırılarak gecekondü mahallelerinde dağıtılması gibi 'maceracı' eylemleri eleştiriyor, devrimin heyecanlı gençlerin değil, ancak işçi sınıfının eseri olabileceğini vurguluyor "Demiryol"da. "Tavir" dergisinin "Demiryol"a açık bir tavir alması da bundan kaynaklanıyor.

"Tavir"ın (bugün de çıkıyor bildiğim kadarıyla) ve Yavuz Özkan'ın örgütsel angajmanlarını, 1980'in Türkiye'sinde hangi örgüte bağlı ya da sempatizan olduklarını söylemek bana düşmez ama şu kadarını vurgulayayım ki "Tavir" dergisi Özkan'ı biraz 'pasifist' bulan bir çizgideydi. Sanırım, Özkan da onları 'maceracı' ya da 'goşist' diye görmekteydi.

Dergide "Demiryol" filmi ik ayrı bölümde

ele alınmış. 113. sayfada Güneri Yaman imzalı "Sinemada Doğru Yol ve Demir Yol" başlıklı bir eleştiri yazısı var. Yaman, özetle "Demiryol ortaya alabildiğine biçimsel ve mekanik bir yaklaşımla, gerçeklerden uzak bir anlatımla yola çıkıyor. Malzemesi gerçeklik olmadığı için sinemasal özelliğini, sanat değerini yitiriyor (...) Demiryol bu yanlış ve sübjektif davranışların doğal sonucu olarak, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin ekmeğine yağ sürüyor" demiş.

Beş sayfalık bu yazının ardından Yavuz Özkan'la yapılmış yedi sayfalık bir röportaj geliyor. Soru üzerine Özkan özgeçmişini anlattıktan sonra, filmi çekme amacını şöyle belirtiyor:

"Ülkemiz, tekelleri sermayenin, emperyalizmin, çokuluslu şirketlerin gelişen işçi sınıfı hareketini durdurmak, bozguna uğratmak için binbir oyun tezgahladığı bir dönemi yaşamaktadır. Faşist terör, belirttiğim güçlerin vurucu ve sindirici aracıdır. Bu oyun ve baskıların ancak işçi sınıfı ve onun bilimsel öğretisini esas alarak püskürtülebileceği ve başarıya ulaşacağı bilinen gerçektir. İşçi sınıfının öncülüğünde, onun çelik disiplini etrafında bütünleşmiş, tarım proleteryası, diğer emekçi kitleler ile işçi sınıfının öncülüğüne, bilimine evet diyen gençlik, teknik kadrolar ve bunların günden güne gelişen birliği bu baskı ve saldırıları püskürtmekle kalmayacak, nihai hedefe ulaştıracaktır. Bu bilimsel gerçekten çıkarak, bir kamu sektörü olan DDY'deki grevi hikayemize eksen aldık."

(Devamını bir sonraki Arka Pencere'de okuyacaksınız mecburen...)

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

AŞKTAN DA ÜSTÜN

Alfred Hitchcock'un en iyi filmlerinden biri olan "Aşkdan Da Üstün" (Notorious) şaşırtmacalı casus hikayesinin dekorunda güçlü bir aşk hikayesi anlatmakta. Hitchcock'un dahiyane manevraları ise filmi bugün hâlâ taptaze tutmaktadır...

A LFRED HITCHCOCK USTANIN "ÖLDÜREN HATIRALAR" (SPELLBOUND) FİLMİNİN TİCARİ BAŞARISI SAYESİNDE EFSANEVİ

yapımcı David O. Selznick'le yola çıkıp onsuz bitirdiği filmi "Aşkdan Da Üstün", sinema tarihinin en 'gerilimli' romantik filmlerinden biridir kuşkusuz.

Tam Türkçeleştirilirse 'adı çıkmış, dile düşmüş' olarak çevirebileceğimiz "Notorious"a "Aşkdan Da Üstün" adının uygun görülmesinin bir sebebi var tabii ki... Vatan haini olarak hüküm giyen bir adamın kendisini alkole ve eğlenceye vermiş kızı Alicia'yı tehlikeli bir göreve davet eden hükümet ajanı Devlin'in ona duyduğu ama bir türlü itiraf edemediği yoğun aşkı anlatıyor bu isim...

Hitchcock filmografisine şöyle üstten bir bakınca 1946 yapımı "Aşkdan Da Üstün"ü üstadın kusursuz filmlerinin başlangıcı olarak tanımlamanız mümkünleşiyor. Hitchcock, eşsiz romantizm anlarını içinde barındıran bu filmde sinema sanatının temellerine yerleştirdiği MacGuffin kavramını da ustalıkla kullanıyor. Aslında hikayenin içinde gerçek bir öneme sahip olmayan ama öyleymiş gibi gözükken ve hikayenin başlangıç noktasına katkı veren nesne ya da detaya kısaca MacGuffin adını takan Hitchcock, bu senaryo oyununu en net haliyle ilk kez "39. Basamak"ta (The 39 Steps) kullanmıştı. "Sapık" (Psycho) filmindeki '40 bin dolar' gibi, bu filmde de öykünün merkezinde duran ama hikayenin kendisinin bile pek önemsemediği, atom bombası yapımında kullanılmaları için şarap şişeleri içinde saklanan uranyum tozları Hitchcock'un "Aşkdan Da Üstün"de kullandığı MacGuffin'idir... Ancak bu öyle güçlü bir MacGuffin'dir ki, 'kandırması' filminden çıkıp

gerçek hayata da taşmış ve Hitchcock'un bu atom bombası-uranyum ilişkisine dair öngörüsü FBI'in onu üç ay takibe almasına neden olmuş...

Hitchcock'un sinemasının en güzel işleyen özelliklerinden bir tanesi kuşkusuz kimi nesneleri hikayesindeki konumlandırma becerisi ve bunlar üzerinden gerilim yaratmaktaki yetkinliği... "Aşkdan Da Üstün" bu anlamda en zengin filmlerinden biri... Şarap şişeleri üzerinde yarattığı gerilim yetmezmiş gibi mahzenin kapısının anahtarı üzerinden de ciddi bir tansiyon yaratır üstat. Nitekim üst kattan salona genel plandan bakan kameranın yavaş yavaş, hiç kesmeden aşağı inip Alicia'nın Sebastian'ın anahtarlığından gizlice aşırıldığı mahzen anahtarını sınıksız sakladığı avucunda bulunduğu plan bugün bile izleyicisinin zevkten dört köşe olmasını sağlayabilecek güçtedir.

Aynı şekilde Sebastian ve annesinin Alicia üzerine kurduğu 'yavaş ölüm' planında kullandıkları siyanürlü kahve fincanları da filmi en önemli gerilim unsurlarından biri olarak yer almakta. Sonraki filmlerinden de anlaşılacağı üzere Hitchcock özellikle bu filmiyle tansiyon yaratmak üzerine ihtisas yapmaya başlamış... Nitekim üstat hiçbir aksiyon unsuru barındırmamasına rağmen çok gergin ve heyecanlı, müthiş bir finalle bağlıyor filmi... Zaman zaman Alicia'nın bakış açısı hâline gelen kamera, Hitchcock'un neredeyse hiçbir filmde olmadığı kadar 'kadın tarafı'ndadır bu kez... Aynı kadına âşık olan iki erkek temasına rağmen kadının duyurululuğuna önem veren ve onun kahramanlık yapmasına olanak sağlayan eser, dönemin benzer ana akım filmlerinden farklılaşıyor.

Bunu sadece tek bir sahneden bile

anlamak mümkün... Alicia'nın rapor vermek için ajanlarla dolu odada oturduğu sahnede kameranın onun söylediklerine ("Sebastian benimle evlenmek istiyor.") odaklanması, Devlin dışındaki diğer ajanların sadece seslerini verip onları bize hiç göstermemesi, Hitchcock'un filmin çiftine diğer her şeyden daha fazla önem vermesinin de bir göstergesi...

Gelgelelim Sebastian'ı canlandıran Claude Rains'in dengeli performansının da etkisiyle, karakterin tümüyle nefret edilen bir 'düşman' olmaması da "Aşkdan Da Üstün"ün artı hanesine yazılabilir bir başka özelliği... Nitekim Sebastian, Devlin'den daha yakışıklı değil ama (en azından bir yere kadar) aşkı konusunda ondan daha samimi. Devlin'in aşkıysa tipik bir 'aşkını söylemekten imtina eden erkek' tavrına sahip. Aslında bunun sebebini kendisi de bir sahnede dolaylı olarak açıklıyor: "Kadınlardan hep korkmuşumdur."

"Casablanca", "Çanlar Kimin İçin Çalıyor" (For Whom The Bell Tolls) ve "Öldüren Hatıralar"ın hemen arkasından gelen "Aşkdan da Üstün"deki performans ve doruktaki güzelliğinin etkisiyle Ingrid Bergman filmin kesinlikle en büyük yıldızı. Bergman'ın en güzel görüldüğü filmlerinden biri olan "Aşkdan Da Üstün", Cary Grant'ın filmografisinin de 'özel' filmlerinden biri. Oyuncu her ne kadar filmin erkek başkarakteri olsa da kendisine açılan dar alanda pürüzsüz bir performans sergiliyor.

Hollywood'un altın çağının usta senaristlerinden Ben Hecht imzalı senaryosuyla da takdir edilmesi gereken "Aşkdan Da Üstün"ün hâlâ en iyi Hitchcock filmi olduğunu düşünen pek çok sayıda sinemasever bulunmakta... 21

ORİJİNALİNİ MUMLA ARATAN 11 BERBAT YENİDEN ÇEVİRİM

91'inci sayımızda orijinalinden iyi 11 yeniden çevrimi listelemiştik. Hollywood yapımcıları okuyup da ders alacak değil tabii... Bu hafta gösterime giren "Korku Gecesi" vesilesiyle bu sefer en berbat 11 yeniden çevrimi masaya yatırıyoruz. Dileriz bu son olur!

P OPÜLER AMERİKEN SİNEMASININ REZİL HÂLİ HERHALDE ALFRED HITCHCOCK YA DA BILLY WILDER GİBİ KLAS HOLLYWOOD

yönetmenlerini gözyaşlarına boğardı. Nasıl boğmasın? Bir zamanlar sinemaya yön veren, hatta sinemayı yaratan ülke, bugün fikir bulamayarak ya çöp torbasını karıştırıp eski filmleri yeniden çekiyor ya da Avrupa sinemasında iş yapmış örnekleri Amerikanlaştırıyor. 91'inci sayımızda "Kanıma Gir" ile Avrupa filmlerinin Hollywood'a uyarlanmasına içerlemiş ve öyle olmaz böyle olur diyerek en iyi 11 yeniden çevrimi listelemiştik. Bu haftaysa hedef 80'lerin kült korku filminin yeniden çevrimi "Korku Gecesi" hâliyle Hollywood'un yaptığını yapıp kendimizi tekrarlammak adına bu sefer en iyi 11 yeniden çevrimi değil, izleyeni utandıran 11 berbat yeniden çevrimi listeliyoruz.

1 MELEKLER ŞEHİRİ (CITY OF ANGELS, 1998)

Bu filmin, Wim Wenders'in "Berlin Üzerindeki Gökyüzü" (Der Himmel Über Berlin) adlı başyapıtından uyarlanmış olduğuna inanmak öyle zor ki. Wenders'in Berlin'de geçen ve sinema değil düpedüz görsel bir şiir olan filmi nere, sümsük romantizmiyle bir tür "Hayalet" (Ghost) taklidi olmaya soyunan bu saçmalık nere. Birbirine kimyasal olarak zerre uyum sağlayamayan Nicolas Cage ve Meg Ryan'ın başrolünde olduğu film, Wim Wenders'in sürreel ve varoluşçu kent güzellemeğini tamamen ısıtıyor ve rotayı bir insana âşık olup insan olmaya karar veren melekten yana kullanıyor. Bizde gösterime girdiğinde Meg Ryan'ın hâlâ bir romantik komedi kraliçesi olması hasebiyle güzel gişe yapan film, bugün eğer biz anımsatmasak büyük ihtimalle sizin de hatırıma gelmeyecekti.

2 SAPIK (PSYCHO, 1998)

Bazı yeniden çevrimler orijinaline hayran sinemacıların "Şurası da şöyle olaydı" hayalleri üzerine şekillenir. Fakat Gus Van Sant'ın filmografisinin en zayıf halkası olan "Sapık" gelmiş geçmiş en kötü yeniden çevrimlerden biri olmayı başka türlü başarıyor. Orijinalinin kare kare kopyası olmasıyla. Gus Van Sant, Alfred Hitchcock'un başyapıtını alıyor, her biri ayrı telden çalan oyuncularını orijinalleriyle yer değiştirip açısı açısına denk getirerek konumlandığı kamerasıyla yeniden çekiyor. Seyirciye de şu soru kalıyor: "Eee, ne gerek vardı şimdi?" Van Sant post modern sinema geyiklerinin patlama yaptığı 90'lara kendince bir katkıda bulunmak istemiş olsa gerek. Ne yazık ki ortaya çıkan sonuç bir utanç vesikası. Alfred Hitchcock'un ölümsüz şaheseri varken bunu izlemek tam bir vakit kaybı olur.

2

3

4

5

3

GODZILLA (GODZILLA, 1998)

Dikkatli okurların gözünden kaçmamıştır. Bu maddeyle birlikte listedeki ilk üç film 1998 tarihli oldu. Giderek 1998'i yaratıcı sinema için bir tür 'annus horribilis' ilan etmek mümkün. Görünen o ki sinema tarihinin en berbat yeniden çevrimleri o yıl arka arkaya peydah olmuş. 1998 faciasının son üyesi, 90'larda arka arkaya gişe patlatan filmler yapan yazar Dean Devlin ve yönetmen Roland Emmerich ikilisinden geliyor. Orijinali İkinci Dünya Savaşı'ndan ağır bir yenilgiyle ayrılmış ve nükleer silahlarla taarruza uğramış Japon toplumunun bu travmasını ağıtlaştırdığı alegorik "Godzilla" (Gojira) olan film, Japon klasiğini tamamen yanlış anlamış gibi. Filmin büyük kısmı Amerikalıların Frankofon takıntısı üzerine bir geyik muhabbetine dönüyor.

4

SÜİKASTÇI (POINT OF NO RETURN, 1993)

Luc Besson'u seversiniz, sevmezsiniz fakat Avrupa sinemasını etkilediğini söylememek mümkün değil. Amerikan aksiyonlarını izleyerek büyümüş, "Neden bizim memlekette de böyle aksiyon çekilmesin ki?" diye düşünmemiş kimse yoktur. İşte Luc Besson bunu gerçekleştiren, Fransa'da Hollywoodvari Aksiyon filmleri yapan bir sinemacıydı. John Badham'ın "Kaçış Yok"u Luc Besson'ın etkileyici filmi "Nikita"dan uyarlama. Gabriel Byrne'den bir Tcheky Karyo oluyor belki ama Bridget Fonda'dan bir Anne Parillaud olamıyor. Nikita'nın aynı anda soğuk, içli ve hüznü olabilen tavırlarını Bridget Fonda'nın canlandırdığı karakterde bulmak güç. Sorun da burada zaten. Fransız marinesiyile Amerikan barbeküsü yapılmıyor.

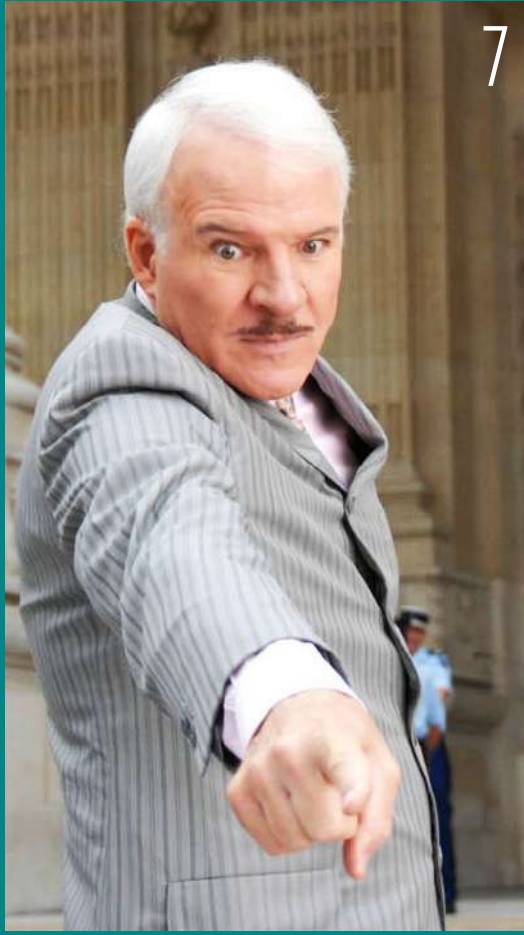
5

İSTİLA (THE INVASION, 2007)

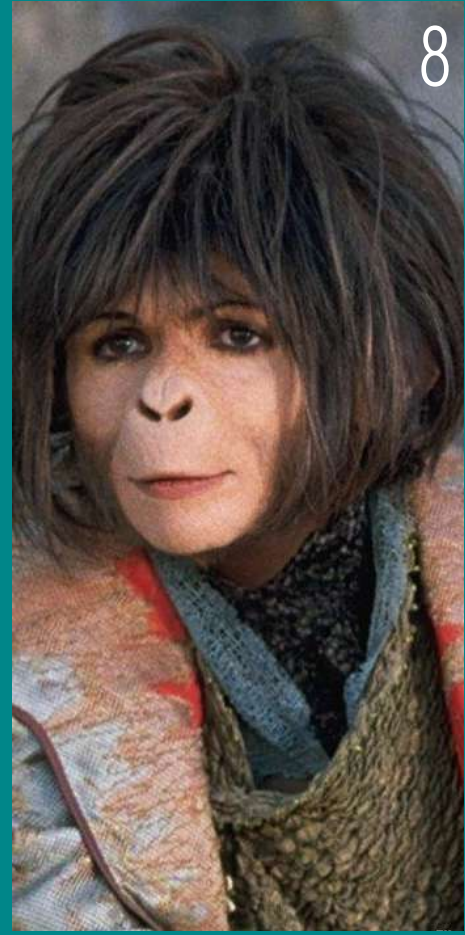
Bu film kadar yeniden çevrilen başka bir film yok herhalde. Don Siegel'in 1956 tarihli bilimkurgu klasiği "Invasion Of The Body Snatchers"ın dördüncü direkt uyarlaması "İstila" olmuştu. İlk ikisi yani 1978 ve 1993 tarihli olanlar yine eli yüzü düzgün filmlerdi. (Özellikle de 1978 tarihli olan.) Fakat "Çöküş" ile En İyi Yabancı Film dalında Oscar adaylığı kazanan Oliver Hirschbiegel'in filmi, klasik bir sorunla boğuşuyordu. Yani yabancı bir yönetmenin Amerikalı oyuncularla Amerika'da İngilizce film çekmeye çalışması çelişkisiyle. Hirschbiegel orijinal filmin basit ama doyurucu felsefi temelini ıskı geçiyor ve dil engeline takılarak oyuncularını oynatmayı başaramıyor. Nicole Kidman ve Daniel Craig filmin en zayıf halkaları.

6

7

8

6 YÜZLEŞME (GET CARTER, 2000)

İngilizlerin gangster filmleri sıkı olur. Tabii aklınıza ilk olarak "Kapışma" (Snatch.) gelmesin. 70'lere dönün, Michael Caine'in henüz Batman'ın uşağı Alfred olmadığı zamanlardaki "Alçaklar" (Get Carter) filmini hatırlayın. Kimseye eyvallahı olmayan sert gangsterlerin ve acımasız bir yeraltı dünyasının intikam soslu filmi "Alçaklar" 2000 yılında ABD'ye adapte edilmişti. Sonuç fiyaskoydu. Carter ağzı bozuk bir İngiliz'den Amerikalı bir mafya üyesine evrilmişti. Sylvester Stallone'nin yaşlanma emarelerini ciddi olarak sergilediği ve estetikten yamulmuş yüzüyle hayranlarını şaşırttığı film kötü bir suç draması olarak hatırlanmaya mahkum oldu. Oysa senaryoda birkaç değişiklik ve filme başka bir isim verilse bile durum kurtarılabilirdi.

7 PEMBE PANTER (THE PINK PANTHER, 2006)

Steve Martin'in gülmece yeteneklerine laf söyleyeni Allah taş eder. Lakin Peter Sellers nere Steve Martin nere... Efsanevi Pembe Panter serisinin Müfettiş Clouseau'sunu canlandırmak da her yiğidin harcı değil maalesef. Filmin en büyük sorunu Peter Sellers'in muazzam aurasının boşluğunu doldurmaya çalışmak değildi. Orijinal Müfettiş Clouseau sakardı, tuvalet mizahına yatkındı, kaba güldürüden besleniyordu ama çok sevimli bir adamdı. Ona gönlümüzde yer açmamızın nedeni Kemal Sunal filmlerine kucak açmamızla aynıydı. Yani aptal da olsa sevebilir bir karakter yaratılmıştı. Yeni "Pembe Panter" serisiyse Steve Martin'in aşırı çabalayıp ziddına düşmesiyle sonuçlanıyor ve külliye sevimsiz bir projeye dönüşüyordu. Maalesef devamı da çekildi.

8 MAYMUNLAR GEZEGENİ (PLANET OF THE APES, 2001)

Tim Burton terkisine Johnny Depp'i katmadığı zaman dümeni doğru tutamıyor bir türlü. Yine Johnny Depp'siz bir film ve yine facia. Bu sefer yönetmen efsane olmuş "Maymunlar Cehennemi"ni (Planet Of The Apes) yeniden çevirmeye girişip işi eline yüzüne bulaştırıyordu. Gülünç maymun makyajlarının filme odaklanmayı güçleştirmesi bir yana, orijinal filmin duygusu ve sosyopolitik söylemi tamamen ıskalanmış, ortaya böğürerek savaşıyor gorillerin harala gürelesi kalmıştı. Dahası ilk filmin sonunda insanı aptala çeviren muazzam basit ama etkili final, burada daha gösterişli, hin bir fikrin etrafında çürütülüyordu. Velhasıl başrol oyuncusu Mark Wahlberg dâhil tüm izleyenlerin pişman olduğu ve unutmak istediği bir yapıma dönüştü.

9

10

11

9 LANETLİ ADA

(THE WICKER MAN, 1971)

Bizde sadece İstanbul Film Festivali'nde gösterilmiş, gerçek bir kült korku filmi olan İngiliz yapımı "Gizemli Ada"nın (The Wicker Man) Amerikan uyarlaması, sevimsiz aktör Nicolas Cage'in varlığı sağ olsun birinci dakikadan itici olmayı başarıyordu. Orijinal filmin büyü, müzikal sahneler barındıran, iman ve inanç kavramlarını didikleleyen cesur yapısının yanında bu film, ucuz numaralara yaslanan, alelade ve çizgi altı bir yazlık patlamış mısır filmi olmuştur. Yönetmen Neil LaBute'nin hatası büyük ihtimalle serbest vezin oyunculuğun suyunu çıkarmayı seven Nicolas Cage'e fazla hareket alanı tanımasıydı. Kontrolden çıkan aktör filmi de kendisiyle birlikte batırıyor, zaten bulup izlemesi zor olan orijinaline duyulan hasreti daha da artırıyor.

10

ZOR KARAR

(BANGKOK DANGEROUS, 2008)

Yoksa Nicolas Cage berbat yeniden çevrimlerin kralı mı? Bu sefer bir Uzakdoğu filminin yeniden çevriminde, Uzakdoğu'da, Amerikan sermayesiyle kurşun saçıyor. Bu yeniden çevrimin en kötü yeniden çevrim tipi olduğunu iddia etmek de mümkün. Zira orijinali de pek bir şeye benzemiyordu. 1999 tarihli aynı isimli Pang Kardeşler filminin, yine yönetmen kardeşler elinden 10 yıl sonra gelen yeniden çevrimi en az Nicolas Cage'in saç stili kadar kötüydü. 'İyi kalpli kiralık katil son bir iş alır' temasının en cıvık uyarlaması sayılabilecek yapım senaryo namına birkaç yaprak boş kağıttan ibaretti muhtemelen. Orijinal filmdeki katilin sağır dilsiz olduğunu düşünürsek, belki Nicolas Cage'e konuşma fırsatı verilmese işler daha iyiye gidebilirdi. En azından seyirci için!

11

DÜNYANIN DURDUĞU GÜN

(THE DAY THE EARTH STOOD STILL, 2008)

Sinemaseverler bazı filmleri görmek istemezler. Zira bazı filmler eskimez ve tazelenmelerine gerek yoktur. Örneğin "Baba" filminin bir yeniden çevrimine ihtiyacımız var mı? Eskisi 'eskidi' mi? Ya da son birkaç yıldır konuşulan "RoboCop" yeniden çevrimi. Neden, ne gerek var? Hollywood artık kime, neyi satıyor anlamak mümkün değil. Bazı yeniden çevrimler iyi bile olsa "Ne gerek var ki?" diye düşündürdüğü için rafa kalkmayı hak ediyor. İfadesiz suratiyle Keanu Reeves'in 'döktürdüğü' "Dünyanın Durduğu Gün" uyarlaması da bunlardan biri. Orijinali yeterince klasikleşmiş ve kült sahneleri ve robot Gort'uyla hatırlara kazınmışken bu filmi kim açıp da izler, doğrusu yanıt vermek kolay değil...

KIYAMET GECESİ

ORJİNAL ADI Vanishing On 7th Street

YÖNETMEN Brad Anderson

OYUNCULAR Hayden Christensen,

John Leguizamo, Thandie Newton,

Jacob Latimore

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 89 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

Retro havası taşıyan bu 'apokaliptik' çalışma hedefine ulaşamıyor.

ÖNCEKİ FİLMİ "SİBİRYA EKSPRESİ"YLE (TRANSSIBERIAN) HAFİF ÇAPLI BİR sarsıntı yaşayan 'ilginç' sinemacı Brad Anderson, taze çalışması "Kıyamet Gecesi"yle durumu düzeltme çabası içine giriyor, ama öncekini fazlasıyla aratan bir sonuca ulaşıyor ne yazık ki. 'Apokaliptik' filmlerin yeni bir uzantısı gibi duran yapım, çok daha iyilerini yapabileceğini bildiğimiz Anderson'ın bir miktar 'retro' havası aşılamaya çalıştığı 'yabancı' bir film. Gecenin karanlığında ruhları çalınan insanlar arasında 'sağlam' kalmayı başarabilmiş bir grubun 'ben' olduklarını kanıtlama mücadelesi diye özetleyebileceğimiz öyküsüyle 'ışık'a doğru bir koşunun habercisi "Kıyamet Gecesi". Böyle bir cümle kurulduğunda 'tatmin edici' bir sonuçla karşılaşacağınızı düşünebilirsiniz, ama Anderson'ın kahramanlarını çıkardığı yolda etkili bir atmosfere ulaştığını söylemek zor. Özellikle 'benlik' mücadelesinin merkezindeki 'ışık' metaforu, çok da altı doldurulmuş bir platforma sahip değil.

Finaldeki dinsel göndermeyle filmin kırılğan yapısını iyice rotasından çıkarıyor ve 'kolaycılık' tuzağına düşürüyor. Bir yere bağlanamayan hikayeyi metafiziğin kökü olan 'din'le açıklamaya çalışmak, belki de yapılabilecek en 'garantici' tavır gibi duruyor, hikayenin gelişmesinin önünü tıkkıyor.

Brad Anderson, yeteneğinden bir an bile kuşku duymadığımız bir yönetmen, ama Anthony Jaswinski imzalı 'özgün' senaryoya inancının kurbanı olmuş gibi burada. Jaswinski'nin senaryosu, yeteneğinin törpülediği bir noktaya sürüklüyor onu, çaresiz kılıyor.

Oyunculardan özellikle Thandie Newton'ın 'yüksek tondaki' performansı da en hafif tabiriyle 'rahatsız edici'. Belli bir noktaya kadar 'ilgiyle' takip etmeye çalıştığımız hikayeyi darmadağın etmeye yetiyor oyuncunun 'inançlı' (ama inanmamış) kompozisyonu... [1]

Hayden Christensen, "Star Wars"tan sonra 'karanlık'la mücadelesini burada da sürdürüyor.

Brad Anderson, yeteneğini sergileyebileceği bir projeye kucak açma ihtimalini düşürüyor giderek.

NURİ BİLGE CEYLAN'IN KURGU GÜNLÜĞÜ

Bir Zamanlar Anadolu'da
filminin kurgu günlüğü,
1000 Volt'un desteğiyle
Ekim ayında Altyazı'nın
okurlarına armağanı.

Ekim'de **altyazı** ile birlikte

KARAYİP KORSANLARI: GİZEMLİ DENİZLERDE

ORJİNAL ADI Pirates Of The Caribbean: On Stranger Tides

YÖNETMEN Rob Marshall

OYUNCULAR Johnny Depp, Penélope Cruz, Ian McShane, Geoffrey Rush, Kevin McNally

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 136 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Disney)

Müzikal ve dram filmlerinin yönetmeni Rob Marshall, seriye özel bir katkıda bulunmuyor.

2 003'TEN BERİ POPÜLER SİNEMANIN EN SEVİLEN 'OYUNCAK' LARINDAN BİRİ OLARAK "Karayip Korsanları" (Pirates of the Caribbean) serisi, dördüncü filmle yoluna devam ediyor. Bu sefer, ilk üç bölümdeki Keira Knightley ile Orlando Bloom yok. Onların hikayesi üçüncü bölümün sonunda tatlıya bağlanmıştı. Johnny Depp yani meşhur korsan Jack Sparrow, bu bölümden itibaren yepyeni sulara yelken açıyor. Ama elbette o kadar erkeğin arasında bir de dişi güzelliğe ihtiyaç var; o da Penélope Cruz... Modaya uygun olarak 3D formatında çevrilen "Gizemli Denizlerde", hikayesini "Indiana Jones" serisinin üçüncü macerasında olduğu gibi 'gençlik iksiri' üzerine kuruyor. Gizli bir yerdeki bu suya ulaşmaya çalışanların yanında Jack Sparrow ve tabi ki Cruz da yerini alıyor; gerisi bol şamatalı bir kaçıp-koalamaca... 3D bu seriye gerekli miydi dersenez, çocukların da ilgisi düşünüldüğünde neden olmasın? Ancak bu bölümün belki de en temel sorunu, denizi pek az görüyor olmamız. Hem

korsanların denizde olduğunu düşününce hem de filmin adı "Gizemli Denizlerde" olunca, ister istemez tüm kadronun neden film boyunca sazlıklarda, gizli mağaralarda dolaştığını anlamak zorlaşıyor. Bir de tabi özellikle ilk iki filmdeki gösterişli eğlence sahnelerinin son iki filmde fazla yer almayışı, bir başka 'eksi' olarak not düşülebilir. "Chicago" gibi Oscar galibi bir 'ilk film'le yola çıkan, "Bir Geysanın Anıları" (Memoirs of a Geisha) ve "Nine"la başarılı işlere imza atan Rob Marshall, hazır seyirci kitlesi olan bir 'gişe canavarı'na yön verirken zorlanmıyor ama kendini de zorlamıyor. Sonuçta Johnny Depp'in hem kadın hem de erkek seyirciye göz kırpan eksantrik Sparrow karakterini bol bol izlemek, eski kadrodan Geoffrey Rush'la yeniden karşılaşmak ve bol bol eğlenmek için rahatlıkla karşısına geçilebilir bu filmin... [\[1\]](#)

Ian McShane'in Karasakal rolüyle sürpriz bir şekilde seriye dahil olması.

2D izlendiğinde de aynı tadı veriyor. O hâlde gözleri yormaya ne lüzum var?

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

BİR AYRILIK

ORJİNAL ADI Jodaeiye Nader Az Simin

YÖNETMEN Aşgar Ferhadi

OYUNCULAR Peyman Moaadi, Leyla Hatemi,
Sarina Ferhadi, Sareh Bayat, Babak Karimi

YAPIM/SÜRE 2011 İRAN, 123 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD Farsça, 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Mars Prodüksiyon)

İran toplumun
kıvrımlarına ayna tutan
film, ahlaki,
hukuki, sınıfsal ve vicdani
bir sorgulamaya girişiyor.

FİLM, BİR MAHKEME 'ODASINDA' AÇILIYOR. 11 YAŞINDA TERMEH ADINDA BİR KIZLARI olan Simin ve Nadir, boşanmak için başvurmuşlar. Gerginlik ve tartışma, bizim göremediğimiz, kamerayla aynı bakış açısına sahip hakimın karşısında da sürüyor. Kadın, kızının geleceği için yurt dışına yerleşmek istiyor. Erkek ise bakıma muhtaç babasını bırakamayacağını söylüyor. Kadın, "Kızımın böyle bir ülkede yetişmesini istemiyorum" deyince hakim gayet sakin bir sesle soruyor: "Bu ülkenin nesi var?"

Bu soru, Aşgar Ferhadi'nin Berlin Film Festivali'nde Altın Ayı, en iyi erkek ve en iyi kadın oyuncu ödülleri kazanan filminin odak noktasını oluşturuyor. İran'da ne olup olmadığını, dağılmış durumdaki üst orta sınıf bir ailenin gözünden izlemeye başlıyoruz.

Yatalak ve akli başında olmayan yaşlı adama bakması için tutulan alt sınıftan bir kadın, onun küçük kızı ve işsiz kocasıyla dallanıp budaklanan olaylar, "Bir Ayrılık"ın İran toplumun kıvrımlarına sızarak ayna tutmasını sağlıyor.

"Bir Ayrılık", alabildiğine etkileyici ve hatta sinema sanatı adına büyüleyici bir toplumsal sorgulama. Kadrodaki tüm isimlerden yüksek düzeyde verim alan Ferhadi, hemen her karakterin yaşadığı iç ve dış hesaplaşmayı seyirciye de yansıtıyor. Ailesel, hukuksal, dinsel, sınıfsal bir tahlile girişiyor. Film boyunca üst üste düğümler atan Ferhadi, bunların çoğunu, insanı sersemleten final sahnesinde olduğu gibi çözümsüz bırakmayı tercih etmişse de aslında hiçbir şey 'gizli kapaklı' kalmıyor.

"Üç derdim var birbirinden seçilmez; bir ayrılık, bir yoksulluk, bir ölüm" diyen Karacaoğlu'nı çağlar sonra bir kez daha haklı çıkartan, çizgisini bozmayan İran sinemasının seyirciyi sarıp sarmalayan ve 'içine çeken' gerçeklik-kurgu ikilemini bir kez daha yaşatan, muazzam bir ahlak ve vicdan muhasebesi. Kaçırmayın. [\[A\]](#)

Her oyuncu mükemmel ama yönetmenin kızı Sarina Ferhadi'nin Termeh performansı, ayrı bir alkış hak ediyor.

Karakter ve olaylardaki dramatik yoğunluk biraz törpülenebilirdi.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Akışı - <https://hntsy.org>

1 - Derya Alabora'dan bir film seçkisi
İstanbul Modern Sinema, 22-30 Eylül tarihleri arasında "Hayal ve Hakikat" sergisine paralel bir film programı sunuyor. Program, Derya Alabora'nın Türk sinemasında dönüm noktası olarak değerlendirdiği kadın yönetmen, oyuncu veya sinema karakterlerinin yer aldığı bir seçkiden oluşuyor. Seçkide izlenebilecek filmler: "Masumiyet", "Yaşamın Kıyısında", "Bulutları Beklerken", "Hiçbir yerde", "Hayatımın Kadınısın", "Ahh Belinda", "Harem Suare" ve "Saklı Yüzler".

2 - Suç ve Ceza Film Festivali'nde Rade Serbedzija

Usta aktör Rade Serbedzija, bu yıl ilki düzenlenecek Suç ve Ceza Film Festivali kapsamında İstanbul'a geliyor. Özellikle "Yağmurdan Önce"yle (Before The Rain) sinemaseverleri mest eden oyuncu, 28-30 Eylül tarihleri arasında memleketimize konuk olacak.

3 - Senaryo Buluşmaları 2011

YAPIMLAB tarafından düzenlenen Senaryo Buluşmaları 2011'de sinemanın ustaları, sinemaya senaryo penceresinden bakmak ve senaryo yazmak isteyen sinemaseverlerle bir araya geliyor. Yavuz Turgul, Zeynep Özbatur Atakan, Mahinur Ergun, Sertaç Ergin (Kuledibi Yazı Grubu), Cem Özkan ve Bülent Emin Yarar gibi isimler, bu dönemki seminer programının konukları.

4 - Altın Portakal'da Oyunculuk Atölyesi
48. Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali kapsamında gerçekleştirilecek "Harika Uygur İle Oyunculuk Atölyesi"nde, dünyanın en iyi 10 'casting direktörü' arasında yer alan Harika Uygur, mesleğinin

inceliklerini anlatacak. Film ya da dizilere oyuncu seçimi ve oyuncu olarak yeni bir rol alma, atölyenin konuları arasında ilk sırayı teşkil ediyor.

5 - Azerbaycan Sineması Altın Portakal'da

Altın Portakal'da "Avrasya Sinemaları" bölümünün bu yılki konuğu Azerbaycan olacak. Azerbaycan sinemasının son döneminden beş filmin yer alacağı seçki, Avrasya sinemasını takip edenler için ilginç keşifler vaat ediyor.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00'DE...

“Tecrübelerimden öğrendim ki, kahraman, bir yıldız tarafından çizilmediği zaman tüm film bundan olumsuz etkileniyor.”

Alfred Hitchcock